

Sona Gidiş

– muzaffer--te · 07 Temmuz 2010

SONA GİDİŞ

Hayaller süslenirken, merhametsiz genlerde
Kimin haram rahminde, beslenmişti bu cenin
Çocuksu düşlerimle, yaşadığım günlerde
Kara bakışlarından, doğmuştu bir gecenin
Azmi veda ettirip, çocuksu diyetine
Anlamadan sarıldım, haince niyetine
Gençliğin zirvesine, en yakıcı çağına
Ulaşınca sevdanın, düşürmüştü ağına
Ne gözde yaş bıraktı, ne alınlarda ter
Ne yar oldu ne yaren, aşkı ağyardan beter

Yaşadığın âlemde, adın zalime çıktı
Seneler seneleri, kovalarken ardarda
Vuslatını beklerken, hicranın nasıl yıktı
Kışın hüzünlenirken, ağlattığın baharda
Çaresizliğin sesi, sevdaları bölerken
Utandı kötülükler, sana rahmet dilerken
Ve ardından koşarken, kavuşma dileğiyle
Tasavvurlar set oldu, kaderle feleğiyle
Mevsimler ah çekerken, kalmadı günlerde fer
Ne yar oldu ne yaren, aşkı ağyardan beter

Yaşanan bu son öykü, nefsi ederken esir
Sen ezelden ebede, sevdaya son kâbustun
Vurulan sevgilere, olmadın müteessir
Ateşlerde yanarken, halime bakıp sustun
Ağlayarak beklerken, gecenin her vaktinde
Ne sözlerinde durdun, ne verdiğin akdinde
Susturulmuş çığlıkla, geçmiş unutulurken
Sadakat ve ihanet, hepsi bir tutulurken
Al götür yüreğimi, istersen yerlere ser
Ne yar oldu ne yaren, aşkı ağyardan beter

Talihime yazılmış, çileyi görev bildim
Ölmüş aşkına mezar, kazdığımı bil diye
Yıkılmış anılardan, var olanları sildim
Bir dua niyetine, bir kez olsun gel diye
Bu uğurda ölmeden, geçmişti bitirdim ben
Girmeden son kazdığım, kabrime götürdüm ben
Kim bilir kaç melanet, böyle sona ererken
Yalan saydığım dünya, kaygısızca dönerken
Son nefesimde bile, uğruna oldum nefer
Ne yar oldu ne yaren, aşkı ağıyardan beter

Muzaffer TEKBIYIK